

— А кінь мій — запитав нараз та поглянув на службу, — Деж він? Покажіть його.

Замовкли слуги. Зникла радість із їх лиць. Вони знали: князь добрий та й гостий ураз. А вони самі вбили вороного. З любови до коня, побоюючись, аби князь, вернувши з походу не вернув до нього та смерти не нажив собі.

— Деж кінь мій? Чому мовчите? — спитав князь. — Деж скрили ви його?

І вийшов перед князя слуга старий, старенький приятель його батька. І поклонився князеві до ніг.

— Не гнівайся, князю, — звинявся — не наша вина. Згинув твій кінь вороний, захорів і згинув, з туги за тобою, наш князю.

Сумом вкрилося лице Олега.

— Деж він? Покажіть його!

— Давно се вже, князю — відповів знов слуга. — Закопаний він у полі та давно вже — два роки минули, кости лиш з нього остали...

— Дай поглянуть на кости. Веди, де вони?

І повели князя у поле, найшли місце, де закопали коня й відкрили яму. У ямі справді тільки кости біліли.

Прикро було дивитися князеві на останки свого любимця. Ступив кроком у яму і передивляючи кости обточені черваками, хитав головою.

— Ото пережив ти мене, вороний! — жалувався він. — І ошукав ти мене, ворожбите! Де твої слова? А я, дурний, повірив їм, та дав згинутися марно своєму товаришу і не з лицарській смерті, як вороному пристало, а так, як товарині!

І з пересердя копнув ногою череп коня, що покотився аж у другий бік ями.

Та в тій самій хвилині висунула ся із черева чорка гадюка, вкусила князя в ногу, заки ще він міг спам'ятати ся й зчезла назад між кістями коня.

Розбіглися слуги Олега, спровадили лікарів, ворожбитів з усіх усюдів, аби ратувати його від смерті — та дарма! Що вони не робили, як не зашептували та перемавляли, якими мастями не намащували, які зілля не прикладали, не допомогло. Отруя ділала що раз сильнійше — князь умирав.